

Arrest

nr. 159 966 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015 om 10 uur.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 5 maart 2015 om 10 uur waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 5 maart 2015 om 12 uur.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 5 maart 2015 om 12 uur waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 17 maart 2015 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine, geboren op 19 juni 1981 te Conakry.

Op 5 februari 2012 kwam u in België aan, waar u daags nadien een eerste asielaanvraag indiende bij Dienst Vreemdelingenzaken. Op 14 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 6 juni 2012 diende u bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing, maar de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij het arrest van 5 oktober 2012 (arrestnr. 89 152).

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, vroeg u op 31 oktober 2012 een tweede keer asiel aan. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 20 februari 2013 te blijven bij de verklaringen die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag aflegde. U herhaalde dat uw echtgenoot, (T.A.D.), werd gezocht door de autoriteiten wegens zijn lidmaatschap en activiteiten voor de Union des Forces Démocratiques de Guinée (UFDG). Aangezien hij wist onder te duiken, hoopten diezelfde autoriteiten via u te weten te komen waar uw man zich verscholen hield. Nadat u op 1 februari 2012 door militairen werd opgepakt ter ondervraging en u te horen kreeg dat men u geen rust zou gunnen alvorens men uw man vond, besloot u te vluchten. Thans onderhoudt u onder meer contact met uw schoonmoeder, (H.A.B.), en via haar vernam u dat de autoriteiten het nu op haar gemunt hebben en ze al ruim een jaar wordt bedreigd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een aantal nieuwe stukken neer, meer bepaald: Een originele lidkaart van UFDG Guinee (n° 304900) afgeleverd in 2008 op uw naam; een origineel attest, opgesteld op 15 oktober 2012 door de vicevoorzitter van UFDG Guinee, (F.O.F.), waarin hij verklaart dat u militante van de partij was; een originele steunkaart van de section motard van UFDG (n° 502) afgeleverd op 22 juli 2008 op uw naam; een origineel attest, opgesteld op 22 oktober 2012 door de voorzitter van de section motard van de UFDG, (D.A.O.), waarin hij getuigt dat u de penningmeester was van de section motard dat u zeer actief was wat betreft fondsenwerving en dat u bedreigd werd nadat uw man problemen kreeg; een origineel attest, opgesteld op 22 oktober 2012 door de voorzitter van de section motard van de UFDG, (D.A.O.), waarin hij verklaart dat uw man assistent secretaris-generaal van de section motard was, dat hij op 25 januari 2012 vluchtte omdat hij gezocht werd door de autoriteiten en ervan verdacht werd betrokken te zijn van de aanval op het huis van de president Alpha Condé op 19 juli 2011 en dat er sindsdien van hem niets meer werd vernomen; een originele lidkaart van UFDG België (n° 2012/0051) op uw naam; een originele getuigenis, opgesteld op 18 februari 2013 door (S.B.) van UFDG België, waarin hij attesteert dat u sinds 2012 een zeer actieve militante bent binnen de federatie UFDG België; een convocatie, gedateerd op 13 maart 2012, waarin uw man wordt opgeroepen zich aan te melden bij Escadron Gedarmerie Mobile n°2 Hamdallaye op 16 maart 12; een convocatie, gedateerd op 13 augustus 2012, waarin u wordt opgeroepen u aan te melden bij Escadron Gedarmerie Mobile n°2 Hamdallaye op 14 augustus 2012; een ontvangstbewijs van DHL, gedateerd op 25 oktober 2012; een huwelijksakte van uw huwelijk met (T.A.D.) op 22 september 2006.

Op basis van een gedegen analyse van de door u aangebrachte nieuwe documenten en in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen, nam het Commissariaat-generaal op 19 maart 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 april 2013 diende u bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing. Bij het arrest van 23 juli 2013 (arrestnr. 107 098) werd de door het Commissariaat-generaal genomen weigeringsbeslissing van 19 maart 2013 vernietigd.

Naar aanleiding van het vernietigingsarrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen op 23 juli 2013 werd u nogmaals gehoord op het Commissariaat-generaal op 4 september 2013. U verklaarde te blijven bij de verklaringen die u aflegde tijdens het eerste gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag, maar u lichtte een aantal elementen nader toe.

Zo verklaarde dat u opgroeide bij uw familie in de wijk Warindara te Conkary. Op zes- of zevenjarige leeftijd ging u op vakantie bij een vriendin van uw moeder en op haar initiatief werd u samen met een ander meisje besneden. In januari 2003 werd u door uw ouders gedwongen uitgehuwelijkt aan (M.B.), een vriend van uw vader. U had tegen dit huwelijk geprotesteerd, maar uw vader had u geen keuze gelaten. Als u weigerde te trouwen, liep uw moeder immers het risico om weggestuurd te worden van huis en u wilde onder geen beding uw moeder in de problemen brengen. Terwijl de verstandhouding tussen u en uw vader nooit goed was geweest en u nauwelijks met elkaar praatten, werd u door dit alles bang van uw vader. Tegen uw wil accepteerde u alsnog het huwelijk en u ging bij uw man inwonen. U raakte zwanger. Op 17 augustus 2003 werd uw dochter, (N.S.B.), geboren. Een week na haar geboorte besloot u uw man alsnog te verlaten, omdat u niet van hem hield. Zonder ook maar iemand in te lichten over uw vertrek, liet u uw baby achter en ging u naar Kankan.

In Kankan vond u een onderkomen in het internaat van de universiteit Julius Nyerere en wanneer u de benodigde documenten voor uw inschrijving had verzameld, startte u in januari 2004 een opleiding economie aan deze universiteit. Gedurende anderhalf jaar had u met niemand van uw familie contact opgenomen, maar na dit jaar en half vroeg u uw vriendinnen poolshoogte te gaan nemen aangaande de situatie bij u thuis. Eén van hen drukte u bij haar terugkeer op het hart al het mogelijke te doen om terug

naar huis te gaan, gezien uw moeder zwaar te lijden had onder de situatie. Wanneer u uw moeder vervolgens terstond belde, was ze heel tevreden u te horen. Ze vroeg u terug naar huis te komen. Ze beloofde u dat u niet zou hoeven terugkeren bij uw echtgenoot en ze zou met uw vader te praten. Na dit telefoongesprek met uw moeder, waarvan u schatte dat het eind 2004 of begin 2005 plaatsvond, keerde u meteen terug naar uw ouders. Uw vader reageerde aanvankelijk uiterst misnoegd. Hij stelde dat hij zijn mening nooit kon veranderen en dreigde ermee uw moeder weg te sturen. Uw moeder praatte evenwel op hem in, waarop hij toegaf en zowel u als uw moeder mochten blijven. Vanaf dit moment kantelde uw relatie met uw moeder in de positieve zin en kon u uw persoonlijke problemen met haar bespreken.

Op vraag van uw ouders zette u uw universitaire opleiding verder in Conakry. U doorliep uw tweede jaar aan de universiteit van Gamal Abdel Nasser en rondde ook de laatste twee jaren van uw studie aan de universiteit Generaal Lansana Conté succesvol af. Deze periode was voor u evenwel een uiterst moeilijke tijd, aangezien uw man aanvankelijk weigerde in te stemmen met een scheiding en uw plannen hierdoor werden gedwarsboemd. Inmiddels wenste u immers te hertrouwen met (T.A.D.), die u tijdens het in orde brengen van alle administratieve formaliteiten aan de universiteit van Kankan had ontmoet en van wie u hield. Niettegenstaande het weerwerk dat uw eerste man bood en de ontevredenheid van uw vader over uw scheiding, werd ze na verloop van tijd toch uitgesproken en op 22 september 2009 trouwde u met (T.A.D.).

Na uw huwelijk ging u inwonen bij uw tweede echtgenoot, zijn moeder en zijn halfbroertje in de wijk Warindara, waar uw echtgenoot een eigen huis bezat. Noch met uw echtgenoot noch met uw schoonmoeder stelden zich enige problemen. In tegenstelling tot de zus van uw echtgenoot, nam uw schoonmoeder er geen aanstoot aan dat u reeds getrouwd was geweest en dat u met uw eerste man een dochter had. Integendeel, ze was heel tevreden dat haar zoon getrouwd was met een vrouw waarvan hij hield en ze informeerde naar uw dochter. Dat ook uw dochter bij jullie haar intrek zou nemen, was evenwel uitgesloten. Uw eerste man accepteerde dit immers niet. Hij stond wel toe dat ze elk weekend op bezoek kwam bij u, maar ze werd hoofdzakelijk opgevoed door de twee andere vrouwen van uw man, (K.) en (M.). Van uw moeder vernam u dat uw dochter op initiatief van deze beide vrouwen op achtjarige leeftijd werd besneden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde uw advocate in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen nog volgende bijkomende documenten neer: Een uittreksel uit een geboorteakte van uw dochter, (K.B.D.), geboren te Izegem op 30 maart 2013; drie pagina's uit de SRB 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage' (p. 1, 11 en 12); twee pagina's van het Algemeen Ambtsbericht Guinee (p. 1 en 34), gedateerd op 9 september 2011 en opgesteld door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken; het artikel 'Guinée: 15 morts en trois jours à Conakry, les forces de l'ordre mises en cause', gepubliceerd op de website van Radio France Internationale op 25 mei 2013; een persbericht gepubliceerd op de website van UFDG op 20 juni 2013, getiteld 'Communiqué de l'UFDG relatif à l'agression du domicile de son Président ce mercredi 19 juin 2013'; een artikel gepubliceerd op de site van de Wereldgezondheidsorganisatie op 2 juni 2006, getiteld 'Une nouvelle étude montre que la mutilation génitale féminine expose les mères et les bébés à des risques majeurs à l'accouchement'.

Na het tweede gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag werden tenslotte nog drie bijkomende documenten neergelegd ter staving van uw asielaanvraag: Twee pagina's uit het rapport van UNICEF, gepubliceerd in juli 2013 en getiteld 'Female genital mutilation/cutting: a statistical overview and exploration of the dynamics of change' (p. 1 en 2); een attest van besnijdenis type I op uw naam, opgesteld door dokter (E.W.) op 9 september 2013; een attest van niet-besnijdenis op naam van uw jongste dochter (K.), opgesteld door kinderarts (P.V.) op 9 september 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst zal worden gearresteerd en vermoord door de Guinese autoriteiten, omwille het politieke engagement van uw echtgenoot en uzelf voor de UFDG (CGVS dd. 20.02.2013, p. 15; 16, CGVS dd. 04/09/2013, p. 17). Daarenboven stelde u dat een terugkeer naar uw land van herkomst is uitgesloten, aangezien u in België moeder werd van een overspelige dochter. Meer bepaald stelde u de reactie van uw familie en schoonfamilie te vrezen aangaande uw in België geboren dochter (CGVS dd. 04/09/2013, p. 10; 11). Daarenboven verklaarde u dat uw dochter zelf een uiterst moeilijk leven tegemoet zou gaan in Guinee, omwille van het feit dat ze buiten een huwelijk werd geboren (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). Ten slotte beweerde u eveneens dat uw dochter zal worden besneden in geval van terugkeer naar Guinee (CGVS dd. 04/09/2013, p. 12).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u zou worden gevisieerd door de autoriteiten omwille van het politieke engagement van uw man en uzelf voor de UFDG.

Er dient te worden opgemerkt dat er in het kader van uw eerste asielaanvraag op 6 februari 2012 door het Commissariaat-generaal op 14 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen hieraangaande. Meer bepaald werden in deze beslissing het lidmaatschap en de activiteiten van uw echtgenoot voor de UFDG ongeloofwaardig geacht. Bijgevolg werd evenmin enig geloof gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de autoriteiten, aangezien u verklaarde dat deze vrees voortvloeide uit het onaannemelijk geachte feit dat uw echtgenoot werd gezocht door de autoriteiten omwille van zijn activisme voor de UFDG. Vervolgens bevestigde de Raad van Vreemdelingenbetwistingen op 5 oktober 2012 dat er 'geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas' (arrest RvV nr. 98 694, p. 7) en werd het door u ingediende beroep verworpen. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er dus toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Gevraagd of u bij de verklaringen bleef die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde, antwoordde u instemmend (CGVS dd. 20/02/2013, p. 5). Wel wenste u te benadrukken dat u penningmeester was van de section motard van de UFDG en beweerde u dat dit element werd veronachtzaamd tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS dd. 20/02/2013, p. 5). U stelde: 'Als penningmeester was het mijn taak geld te verzamelen met andere vrouwen, met het geld maakten wij T-shirts, die droegen we tijdens de manifestaties' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 6). In het gehoorverslag van uw eerste asielaanvraag staat echter vrijwel volledig dezelfde verklaring te lezen: 'Ik nam zelf ook wat deel. Ik was niet erg gekend, vooral bij de vrouwen van onze wijk. Ze hadden me de post van schatbewaarder gegeven binnen hun groep. Als we een beetje geld hadden, nam ik dat om T-shirts te gaan laten maken met daar UFDG op. Als er dan manifestaties waren dan droegen we die T-shirts om op straat te gaan' (CGVS dd. 08/05/2012, p. 4-5). Dat er in de beslissing van de Commissaris-generaal van 14 mei 2012 niet expliciet gerefereerd werd aan uw penningmeesterschap doet niets af aan het feit dat er weldegelijk in rekening werd gebracht dat u 'een groepje vrouwen op[richtte] die uw man en de UFDG steunden' (CGVS dd. 14/05/2012, p. 1). Er kan met andere woorden bezwaarlijk worden gesteld dat dit een nieuw element vormt dat niet in aanmerking werd genomen bij de beoordeling van uw eerste asielaanvraag. Tevens drong u erop aan de leden van de section motard op te noemen, naar uw zeggen omdat 'deze vraag me werd gesteld tijdens uw eerste gehoor' en 'er werd gemeld in de beslissing dat ik de namen van de leden van de section motard niet had genoemd' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 16; 6). Vervolgens somde u een lange lijst op van personen en hun respectievelijke functies binnen de section motard (CGVS dd. 20/02/2013, p. 16-17), terwijl u in uw eerste gehoor louter stelde: 'ik kende enkel twee mensen, mijn man en zijn neef die overigens het meest bekend waren, er waren wel nog anderen die zich aansloten bij hen' (CGVS dd. 08/05/2012, p. 6). Uw onwetendheid tijdens uw eerste gehoor en het feit dat u nu wel een uitgebreide reeks leden van de section motard kan opnoemen, doet wenkbrauwen fronsen. Door dit hemelsbrede verschil lijkt het er immers sterk op dat u in tussentijd uw kennis over de section motard bijspijkerde en uw opsomming komt dan ook eerder ingestudeerd dan doorleefd over.

In het licht van dit alles mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die wel op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw eerste asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertoe legde u een aantal documenten voor, maar deze overtuigen geenszins. Om enige bewijswaarde te hebben moeten ze immers gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen en dit is in deze allerminst het geval.

Vooreerst kunnen enkele ernstige kanttekeningen worden gemaakt bij de lidkaart op uw naam die u voorlegde ter staving van uw lidmaatschap van UFDG Guinee vanaf 2008.

Gevraagd naar eventuele politieke activiteiten bij de registratie van uw eerste asielaanvraag op Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat u lid was van UFDG. Meer bepaald preciseerde u dat uw man politiek actief was en dat u hem hielp door met vrouwen te praten en geld in te zamelen, waarmee dan vervolgens TWTC shirts werden gekocht. Ook vermeldde u dat u soms naar vergaderingen ging (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ dd. 08.02.2012, p. 3). Echter, tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u op niet mis te verstane wijze dat uw man begin mei 2010 lid werd van de UFDG, maar dat u zelf niet ingeschreven was als lid en dat u enkel gekend was bij het groepje vrouwen van de UFDG in de wijk (CGVS dd. 14/05/2012, p. 5). In het kader van uw beroep bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen herhaalde u in uw verzoekschrift opnieuw dat u geen lid was van UFDG (arrest RvV nr. 98 694, p. 6).

In een poging deze manifeste tegenstrijdigheden uit te klaren, werd u gevraagd hoe u in het licht van uw eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal een lidkaart op uw naam kon voorleggen die dateert van 2008. U moest evenwel een afdoende verklaring schuldig blijven en u stelde 'niet [te weten] hoe dat is gekomen' en geen idee te hebben 'hoe dat in mijn dossier werd opgeschreven dat ik geen lid was van het UFDG' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 12). Gezien het gehoorverslag louter een getrouwe weergave vormt van de door u gedane verklaringen, werd u erop gewezen dat dit eenvoudigweg resulteerde uit het feit dat u tijdens uw eerste gehoor had gezegd dat enkel uw man sinds 2010 lid was. Dit ontkende u met klem en u gaf, in vergelijking met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor, nogmaals een verschillende versie van de feiten op: 'Mijn man is militant van UFDG sinds 2008, maar hij is in 2009 onder algemeen secretaris geworden' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 12). Een andere poging om tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal de flagrante incoherentie met betrekking tot uw lidmaatschap op te helderen, bleef eveneens vruchteloos. U poneerde: 'Het kan zijn dat ik zei dat ik geen lid was van de section motard, maar ik had wel gezegd dat ik penningmeester was van die section. Hoe kan ik nu penningmeester zijn en geen lid zijn?' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 6). Tijdens uw eerste gehoor werd echter vrijwel letterlijk dezelfde bedenking opgeworpen door het Commissariaat-generaal, maar hierop antwoordde u: 'Ik heb dat groepje in het leven geroepen, het was ter steun van mijn man (...) we waren niet officieel erkend' (CGVS dd. 08/05/2012, p. 5). Kortom, hier zinspeelde u op het feit dat u slechts actief was binnen een door u opgerichte vrouwengroep in de wijk, gelieerd aan de section motard maar onafhankelijk van de nationale UFDG. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd tijdens uw tweede gehoor, liet u het na klaarheid te scheppen over deze kwestie en doet u zelfs wederom afbreuk aan uw eerdere verklaringen door uzelf nogmaals tegen te spreken. U riposteerde namelijk: 'Ik ben een militant van UFDG en de section motard hoort bij UFDG. Ik ben penningmeester geworden van die section motard om mijn man te helpen' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 6).

Aangezien het lidmaatschap van UFDG van zowel u als uw man een zulk cruciaal element vormt in uw asielrelaas en het bovendien de directe aanleiding vormde voor uw vlucht, is het volstrekt onaannemelijk dat u hierover verklaringen aflegde die zowel qua chronologie als qua feitelijkheden in het geheel niet met elkaar te rijmen vallen. Gegeven de hierboven vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden, dient dan ook te worden besloten dat de door u neergelegde lidkaart van UFDG geenszins bewijst dat u sedert 2008 lid zou zijn van deze partij.

Ook het door u neergelegde attest, opgesteld op 15 oktober 2012 door de vicevoorzitter van de UFDG Guinee, (F.O.F.) kan het gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot uw engagement voor UFDG Guinee niet herstellen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk dat het vaak valse attesten betreft aangezien vele valse documenten circuleren en bepaalde personen die de attesten handtekenen hier niet bevoegd voor zijn (Document de réponse, Sujet: Documents, 15/09/2011, update 15/10/2012). Niettegenstaande uit dezelfde informatie blijkt dat binnen UFDG enkel vicevoorzitters bevoegd zijn om documenten te ondertekenen en hoewel het inderdaad zo is dat het door u voorgelegde attest is opgesteld en ondertekend door de hiertoe door de partij gemachtigde vicevoorzitter (F.), is er geen enkele reden om aan te nemen dat het weldegelijk gaat om een authentiek document. Gezien de vele valse documenten die in omloop zijn, is het immers cruciaal dat u (F.)'s omschrijving van uzelf als '(...) bien militante de notre Parti' weet te schragen met geloofwaardige verklaringen. Gezien hierboven reeds overduidelijk werd aangetoond dat dit allerminst het geval is, kan er geen waarde gehecht worden aan het door u voorgelegde attest ter staving van uw asielrelaas.

Daarnaast legde u een steunkaart van de section motard van UFDG voor en stelde u: 'Ik ben penningmeester geworden van die section motard om mijn man te helpen. (...) Toen ik deze initiatieven had genomen, hebben ze ook wel geconstateerd dat ik mensen wel kon overtuigen, wel mensen kon verzamelen, dan hebben ze op dat moment een lidkaart aan mij gegeven als penningmeester van de section motard (CGVS dd. 20/02/2013, p. 6; 10). Gevraagd wanneer dit was, antwoordde u: 'In 2010, tijdens de campagne. Maar mijn adhesie [bij UFDG] was in 2008' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 6). Dat u deze kaart zou hebben ontvangen tijdens de campagne in 2010 staat echter in schril contrast met de datum van afgifte vermeld op de desbetreffende kaart, met name 22 juli 2008. Analooq aan de vage en incoherente verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw lidmaatschap van UFDG Guinee holt deze flagrante tegenstrijdigheid de waarachtigheid van uw engagement voor de section motard verder uit. Derhalve wijzigt ook deze door u voorgelegde steunkaart op generlei manier de uitkomst van uw eerste asielaanvraag.

Aangaande de twee attesten met betrekking tot uzelf en uw man, opgesteld door de voorzitter van de section motard van UFDG, (D.A.O.), dient te worden opgemerkt dat ze bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal kunnen worden beschouwd. Niet alleen is de voorzitter van de section motard tevens de neef van uw man (CGVS dd. 20/02/2013 p. 8; 15), bovendien onderhield u telefonisch contact met hem nadat u 'zijn nummer gekregen had van het kantoor van UFDG hier' (CGVS dd. 20/02/2013, p.

13). Gezien de persoonlijke band tussen u beiden valt het nauwelijks uit te sluiten dat deze twee attesten op uw verzoek werden opgesteld en is er geen enkele garantie dat de verklaringen die hij op papier zette effectief waarheidsgetrouw zijn. Te meer daar u tijdens het gehoor verklaarde: 'Ik heb toen tegen hem [de neef van mijn man] gezegd dat ik met de lokale UFDG had gesproken, ik heb aan de lokale UFDG gevraagd om te bevestigen dat ik lid van UFDG ben, hij zei tegen mij dat ik ook een attest moest vragen om te bevestigen dat ik lid van de section was' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 13).

In het licht van de door u afgelegde vage en weinig aannemelijke verklaringen over de aanvang en inhoud van uw activiteiten binnen UFDG België, kunnen daarenboven **de lidkaart van UFDG België en de schriftelijke getuigenis van (S.B.) van UFDG België** bezwaarlijk overtuigend genoemd worden als bewijs voor uw engagement binnen Belgische afdeling van de partij.

U verklaarde 'niet vroeger [te weten] dat de partij een soort van representatie had in België (...) maar later, in juli [2012], toen (B.O.) hier was, ging ik naar de receptie van (B.O.), daar heb ik leden van UFDG België ontmoet' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 7). Gevraagd hoe u het bestaan van een lokale afdeling van UFDG te weten kwam, antwoordde u dit 'via internet [te hebben] gezocht' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 8). Dat u echter tot de zomer van 2012 talmde om meer informatie in te winnen over de eventuele buitenlandse vertakkingen van de partij waarvoor u zich in Guinee naar eigen zeggen dermate engageerde, roept vragen op over uw beweerde interesse in de partij aangezien uw eerste asielaanvraag reeds dateert van 6 februari 2012. Dat u enerzijds aangaf dat u ervan afzag contact te zoeken met UFDG uit angst dat iemand de Guinese autoriteiten zou verwittigen dat u zich in België schuilhield (CGVS dd. 20/02/2013, p. 7), maar dat u anderzijds niet veel eerder in alle anonimiteit internet consulteerde en er dan in juli 2012 plotsklaps toch geen graten meer in zag om persoonlijk een groots evenement te vervoegen dat werd georganiseerd door UFDG België, valt eveneens moeilijk met elkaar te rijmen (CGVS dd. 20/02/2013, p. 7).

Verder beweerde u dat u op regelmatige basis participeerde aan de tweewekelijkse vergaderingen georganiseerd door UFDG België (CGVS dd. 20/02/2013, p. 12). Zo stelde u: 'Ik ben begonnen in juli en ik ben volgens mij naar acht vergaderingen geweest, ik ben niet in januari en februari geweest, maar die anderen heb ik bijgewoond' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 12). Gevraagd wat er op deze vergaderingen werd besproken, raakte u echter niet verder dan een wel zeer vage uitleg. Naar uw zeggen zou er 'bijna altijd over dezelfde dingen [worden] gesproken (...) tegenwoordig is het onderwerp de CENI [Commission Electorale Nationale Indépendante], er werd ook gevraagd om geld te verzamelen om mensen te helpen die geblesseerd raakten tijdens de manifestatie in Guinee' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 8). Hoewel het mogelijk is dat er aan fondsenwerving wordt gedaan om UFDGactivisten in Guinee een hart onder de riem te steken, is het verbazingwekkend dat u concrete informatie moest schuldig blijven wanneer de kwestie verder werd uitgediept. Gezien uw politiek engagement zou er redelijkerwijs van u kunnen verwacht worden dat u hierbij toch enige duiding zou kunnen geven, maar u stelde louter 'er zijn altijd manifestaties in Guinee, altijd probeert de overheid slechte dingen met de betogers te doen' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 8). Wanneer u een tweede maal werd gevraagd naar de aanleiding van de door u aangehaalde geldinzameling, klonk het slechts karig en uitermate algemeen: 'De algemene situatie daar, de manifestaties, in het begin, tijdens de campagne van de verkiezingen en nog steeds' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 8). Gezien u opperde dat u niet louter aanwezig was op deze vergaderingen, maar u zich daarenboven zeer actief opstelde mag dit gebrek aan gedegen kennis nog meer verbazen (CGVS dd. 20/02/2013, p. 7; 10). U verklaarde: 'Ik kwam niet alleen zitten en luisteren, ik stelde ook vragen, ik bracht ook ideeën aan' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 10). Eén van de door u aangebrachte ideeën blijkt desgevraagd het uitgeven van een publicatie om de internationale gemeenschap te sensibiliseren over de gebeurtenissen in Guinee (CGVS dd. 20/02/2013, p. 10). Dat dit voorstel vooralsnog niet werd uitgevoerd, doet vermoeden dat uw actieve rol binnen UFDG België met een behoorlijke korrel zout dient te worden genomen (CGVS dd. 20/02/2013, p. 10). Te meer daar de andere voorbeelden die u in dit verband aanhaalde ('Ik kwam altijd [naar de vergaderingen]' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 7); 'Ik probeerde elke vergadering iemand mee te nemen' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 11)), bezwaarlijk kunnen doorgaan als getuigen van een zeer uitgesproken engagement.

Met betrekking tot **de convocaties gericht aan zowel uzelf als uw man** kunnen vervolgens eveneens ettelijke bedenkingen worden gemaakt.

Zo verklaarde u dat uw man onderdook op 25 januari 2012, dat u zelf Guinee ontvluchtte op 4 februari 2012 (CGVS dd. 14/05/2012, p. 1) en dat uw schoonmoeder na uw vertrek aanvankelijk tweewekelijks en later maandelijks politieagenten over de vloer kreeg die haar naar aanleiding hiervan bedreigden (CGVS dd. 20/02/2013, p. 5). Het is echter weinig plausibel dat er slechts één convocatie voor elk van uw beiden werd afgeleverd in een tijdspanne van ruim één jaar, waarin er naar uw eigen zeggen onafgebroken naar u werd gezocht (CGVS dd. 20/02/2013, p. 5). Expliciet gevraagd of dit de enige convocaties waren die u dan wel uw man ontving, antwoordde u instemmend (CGVS dd. 20/02/2013, p. 14). Wel voegde u er even later aan toe: 'Het probleem is dat bij ons thuis iedereen analfabeet is, niemand kan een inhoud van een brief weten (...) het [kan] wel zijn dat er bij ons thuis wel

andere documenten werden gebracht, maar omdat iedereen bij ons thuis analfabeet is, kan het wel zijn dat deze andere papieren gewoon zo werden weggegooid (CGVS dd. 20/02/2013, p. 14). Gevraagd waarom thuis afgeleverde, mogelijks belangrijke documenten zonder meer zouden worden weggegooid, wees u de kinderen in huis met de vinger en stelde u dat '[uw schoonmoeder] documenten niet zomaar gaat weggooiden' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 14). Deze door u aangevoerde verklaringen houden echter geenszins steek en zijn dermate onwaarachtig dat de bewijswaarde van de voorgelegde convocaties danig ondergraaft.

In dit verband dient bovendien te worden aangestipt dat uw schoonmoeder er wonderwel in slaagde op dezelfde plek te blijven wonen en dit niettegenstaande de plunderingen in haar huis en de bedreigingen die ze te verduren kreeg (CGVS dd. 20/02/2013, p. 5). Hoewel u aangaf dat ze bij voorkeur eveneens Conakry zou verlaten (CGVS dd. 20/02/2013, p. 4), vormt het feit dat ze vooralsnog niet verhuisde een zeer sterke indicatie dat de aanhoudende vervolging door de autoriteiten danig dient te worden gerelativeerd. Indien de plunderingen en bedreigingen waarvan u sprak werkelijk zulke proporties aannamen als u in de loop van het gehoor suggereerde, is het moeilijk te geloven dat uw schoonmoeder dit alles zomaar zou ondergaan en uw voorbeeld weg te vluchten niet zou volgen.

Bovendien is het moment waarop u deze convocaties bemachtigde enigszins opzienbarend. Hoewel de door u voorgelegde convocaties dateren van respectievelijk 13 maart 2012 en 13 augustus 2012, zei u ze pas te hebben ontvangen in november 2012 nadat uw schoonmoeder ze doorspeelde aan de neef van uw man en wanneer u hem vroeg uw huwelijksakte en de convocaties op te sturen (CGVS dd. 20/02/2013, p. 9; 13). Ter verklaring waarom u deze documenten niet eerder kon verkrijgen, voert u aan dat u aanvankelijk geen contact had met de neef van uw man en dat pas veranderde door tussenkomst van UFDG België (CGVS dd. 20/02/2013, p. 9; 13). Zoals hierboven reeds aangestipt, is het op zijn zachtst gezegd vreemd dat u pas in juli 2012 contact zocht met UFDG België. Nog verwonderlijker is dat u er in het huidige communicatietijdperk niet op één of andere manier in slaagde uw familieleden eerder te contacteren en trachtte navraag te doen over de nasleep van uw problemen in Guinee. Dat u 'uw agenda niet meenam door de omstandigheden' zoals u tijdens uw eerste gehoor ter vergoelijking aanvoerde, is hiervoor allerminst een afdoende verklaring (CGVS dd. 08/05/2013, p. 2).

Ten slotte is het bijzonder eigenaardig dat de lay-out van beide convocaties dermate verschillend zijn. Te meer aangezien ze beiden zijn uitgevaardigd door hetzelfde Escadron Gendarmerie Mobile n° 2 Hamdallaye en dit met slechts enkele maanden tussentijd.

Het ontvangstbewijs van DHL vormt enkel een aanwijzing dat er aan u documenten werden verstuurd vanuit Conakry door een mevrouw (B.M.T.), van wie u beweerde 'ik ken haar niet, ze is bekend bij de lokalen van UFDG hier' (CGVS dd. 20/02/2013, p. 9).

Ook **de huwelijksakte van uw huwelijk met (T.A.D.) op 22 september 2006** verandert niets aan de uitkomst van uw eerste asielaanvraag.

Aansluitend hierbij moet worden opgemerkt dat de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in zijn vernietigingsarrest van 23 juli 2013 bovenstaande beoordeling van het Commissariaat-generaal volgde. Wat betreft de door u voorgewende vrees op politieke gronden bevestigde de Raad dat 'de Commissaris-generaal op goede gronden heeft beslist om verzoekster het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren' (arrest RvV nr. 124 668, p. 8).

Bovendien moet worden vastgesteld dat u niet overtuigde dat u of uw in België geboren dochter op een buitensporige manier die vervolging of reële schade uitmaakt zullen worden bejegend, omwille van het feit dat uw dochter in België werd geboren uit een overspelige relatie.

Gevraagd om uit te leggen wat u precies vreesde met betrekking tot uw in België geboren dochter in geval van terugkeer naar Guinee, verwees u in eerste instantie naar uw geloof. U stelde: 'Ik vrees omdat in de islamitische wet een kind krijgen buiten het huwelijk verboden is' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 10). Desgevraagd lichtte u verder toe: 'Als je een kind krijgt buiten een huwelijk, zegt de islamitische wet dat je moet vermoord worden' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 10). In dit verband dient evenwel vooreerst te worden opgemerkt dat uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat moslims in Guinee een tolerante islam aanhangen. Hoewel het wahhabisme zeker aanwezig is blijft deze strekking marginaal (Rapport de mission en République de Guinée (29 octobre – 19 novembre 2011), Cedoca, maart 2012, p. 14). Dit indachtig en gezien uw verklaringen nergens nog maar in de richting wezen dat uw familie, uw schoonfamilie noch iemand anders in uw omgeving strikt religieuze regels zou aanhangen, kan **aan uw bewering dat u zou worden vermoord in het kader van de toepassing van de islamitische wet in het geheel geen geloof gehecht worden.**

Daarenboven stelde u met betrekking tot uw in België geboren dochter ook de hele familie van uw man te vreezen (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). Meer bepaald verklaarde u hieraangaande: 'Ik kan ook niet met haar [mijn dochter] bij mijn man gaan wonen' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 10). Wanneer het Commissariaat-generaal hier dieper op inging en u vroeg uit te leggen hoe de uitsluiting door uw schoonfamilie er voor u zou uitzien, verklaarde u: 'De familie van mijn man kan mij niet meer accepteren, zoals u zelf merkte tijdens mijn huwelijk met mijn tweede man, zijn er een paar mensen van

de familie die het huwelijk niet helemaal goed vonden, omdat ik al getrouwd was en een kind had, en mijn eerste dochter was niet eens een onecht kind, dus als ik vandaag naar deze familie ging met een dochter die ik buiten het huwelijk kreeg, hoe kunnen ze dan anders reageren' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 16). **Het loutere feit dat u evenwel met uw dochter niet bij uw schoonfamilie terecht zou kunnen en dat ze u niet langer als lid van de familie zouden accepteren kan echter niet worden beschouwd als een onrechtvaardige behandeling en/of als een uiting van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en/of van het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.** Daarenboven kan nog worden aangestipt dat u eerder tijdens het gehoor verklaarde u inderdaad dat de zus van uw tweede echtgenoot het een probleem vond dat u samen met uw eerste man reeds een dochter had, maar daartegenover stelde u bijvoorbeeld ook dat uw schoonmoeder geen graten zag in uw huwelijk met haar zoon (CGVS dd. 04/09/2013, p. 9). Meer nog, u verklaarde: 'Zijn moeder zei tegen mij dat ze heel tevreden was voor haar zoon, die getrouwd is met een vrouw waarvan hij houdt, dus ik was gewoon daar welkom' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 9).

Tevens voerde u aan bang te zijn van uw ouders omwille van uw in België geboren dochter, maar ook hieraangaande dienen een aantal ernstige kanttekeningen te worden geformuleerd. Zo blijkt uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier dat de opvattingen aangaande buitenechtelijke kinderen zeer sterk uiteenlopen in Guinee. Zo is er enerzijds een visie die wij als tolerant zouden kwalificeren en anderszijds een meer repressieve perceptie (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 7 ; 8). Er zijn sterke verschillen van familie tot familie, afhankelijk van de graad van openheid tegenover het moderne leven, al naar gelang de etnie en naar gelang men zich bevindt op het platteland of in de stad (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 10). Wat betreft uw eigen familie stuurde u erop aan dat tolerantie en openheid jegens uw in België geboren dochter allesbehalve aan de orde zouden zijn. Zo stelde u bang te zijn om terug te keren naar uw ouders met een kind dat geboren is buiten het huwelijk, 'want bij ons, de Peul, is dat ook echt verboden' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 10). U meende dat uw vader u zou kunnen vermoorden en u was ervan overtuigd dat u evenmin nog op steun van uw moeder zou kunnen rekenen (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). U verwees naar de misnoegde reactie van uw vader naar aanleiding van de scheiding van uw eerste man en u beweerde dat uw familie 'dat echt niet [mag] weten van uw dochter, anders is het echt heel gevaarlijk, als dat bekend is bij onze familie gaat mijn vader van mijn moeder scheiden, ik kan ook een heel groot effect brengen in de familie, in het bijzonder voor mijn zussen, dat is gewoon in onze cultuur, vele mannen kunnen zeggen dat ze niet meer in mijn familie mogen trouwen vanwege mijn slechte reputatie (...) iedereen van de familie kan zeggen dat ik de familie onteerd heb' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11).

In eerste instantie dient evenwel te worden opgemerkt dat u zich voor het inschatten van de reactie van en de gevolgen voor uw familie louter op hypotheses baseerde. Terwijl u naar uw zeggen contact onderhield met verscheidene van uw familieleden nam u immers niemand in vertrouwen over de geboorte van uw dochter (CGVS dd. 04/09/2013, p. 10). Uw bewering dat het 'heel gevaarlijk' zou zijn mocht uw familie weet hebben van uw in België geboren dochter is zodoende enkel en alleen gebaseerd op giswerk (CGVS dd. 04/09/2013, p. 10). Expliciet gevraagd of u uw moeder inlichtte over de geboorte van uw dochter, ontkende u evenzeer (CGVS dd. 04/09/2013, p. 10). U oordeelde dat ze niet mocht weten dat u in België een dochter kreeg, 'omdat ik deze dochter buiten een huwelijk heb gekregen' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 10). Dit is evenwel allerminst een afdoende verantwoording waarom u niet eens probeerde om de kwestie met uw moeder te bespreken. Meer nog, dat u het naliet te polsen naar haar reactie om u zodoende een meer gefundeerd idee te kunnen vormen over haar standpunt hieraangaande is uiterst merkwaardig. Te meer gezien het feit dat ze reeds eerder voor u opnam nadat u wegluchtte van uw eerste man omdat ze u niet wou verliezen (CGVS dd. 04/09/2013, p. 5) en in het licht van uw verklaringen dat u met haar een goede verstandhouding had sinds uw terugkeer uit Kankan en dat u uw persoonlijke problemen met haar kon bespreken (CGVS dd. 04/09/2013, p. 8). Dat u het voorbeeld aanhaalde van uw nicht, die dreigde vermoord te worden door haar vader omwille van het feit dat ze moeder werd van een buitenechtelijke zoon en die uiteindelijk haar toevlucht zocht in het binnenland van Guinee, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uw verklaringen speculatief van aard zijn (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). Dit vormt immers allerminst een concrete aanwijzing dat uw eigen vader op dezelfde extreme manier zou reageren en dat u hetzelfde lot zou zijn beschoren.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van de door u geopperde reactie van uw ouders wat betreft uw in België geboren dochter ernstig ondermijnd door de ongerijmdheden in uw verklaringen omtrent de manier waarop ze zouden hebben gereageerd nadat u uw eerste huwelijk was ontvlucht. U verklaarde in januari 2003 door uw ouders te zijn verplicht te huwen met (M.M.B.), hetgeen u naar uw zeggen accepteerde omdat uw moeder anders het risico liep te worden

weggestuurd (CGVS dd. 04/09/2013, p. 3; 5; CGVS dd. 20/02/2013, p. 4). U beviel op 17 augustus 2003 van uw dochter (S.B.) en een week later zou u uw baby hebben achtergelaten en zijn vertrokken naar Kankan zonder medeweten van uw ouders (CGVS dd. 04/09/2013, p. 3; 5; CGVS dd. 20/02/2013, p. 3). U verklaarde anderhalf jaar met niemand van uw familie contact te hebben gehad, maar op het einde van 2004 of het begin van 2005 zou u alsnog uw moeder hebben opgebeld omdat u via een vriendin had vernomen dat ze zwaar te lijden had onder uw afwezigheid (CGVS dd. 04/09/2013, p. 5). Hoewel uw moeder aanvankelijk achter het u opgelegde huwelijk zou hebben gestaan, zou ze tot het besef zijn gekomen het risico te lopen u voorgoed te verliezen als ze u zou dwingen terug te keren naar uw eerste echtgenoot (CGVS dd. 04/09/2013, p. 8; 5). Ze zou u hebben overtuigd onmiddellijk weer uw intrek te nemen in uw ouderlijk huis en zou u hebben beloofd met uw vader te praten (CGVS dd. 04/09/2013, p. 5). Vanaf dat moment, zo stelde u, veranderde uw onderlinge relatie ten goede en kon u uw persoonlijke problemen met uw moeder bespreken (CGVS dd. 04/09/2013, p. 8). Dat uw moeder zich omstreeks de jaarwisseling van 2004 op 2005 reeds dermate vergevingsgezind zou hebben opgesteld klemt echter met de door u geschetste gang van zaken tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag. Toen stelde u immers in niet mis te verstane bewoordingen: 'Na mijn studies waren mijn ouders nog steeds misnoegd omdat ik mijn man verlaten had' (CGVS dd. 08/05/2012, p. 2). Dat u enerzijds verklaarde u te hebben verzoend met uw moeder na een verblijf van anderhalf jaar in Kankan, terwijl u anderzijds beweerde na uw gehele universitaire opleiding nog steeds in onmin te leven met zowel uw vader als uw moeder doet reeds wenkbrouwen fronsen en vormen reeds een eerste negatieve indicatie aangaande de waarachtigheid van uw verklaringen. Daarnaast zijn uw verklaringen wat betreft de reactie van uw vader op uw terugkeer van Kankan naar Conakry van die aard dat zijn door u geschetste traditionele onbuigzaamheid danig moet worden gerelativeerd. Zo verklaarde u enerzijds dat uw vader naar aanleiding van uw terugkeer tegen uw moeder zou hebben gezegd dat 'hij zijn mening nooit kon veranderen' en hij zou er naar uw zeggen voortdurend mee gedreigd hebben u van huis weg te sturen (CGVS dd. 04/09/2013, p. 5; 8). Anderzijds blijkt evenwel uit uw verklaringen dat hij allerm minst daad bij woord voegde. U vertelde immers: 'Toen [heb ik] Kankan verlaten en ik ben terug thuis gaan wonen bij mijn ouders, ik ben niet ergens anders geweest, ik ben niet teruggekomen bij mijn man' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 5). Daarnaast opperde u dat uw vader uw moeder zonder meer wou wegsturen bij uw thuiskomst, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij ook daadwerkelijk diende te vertrekken (CGVS dd. 04/09/2013, p. 7). Hieruit mag reeds overduidelijk blijken dat uw vader zich uiteindelijk veel inschikkelijker opstelde dan u liet uitschijnen en dat hij geenszins halsstarrig aan de traditie vasthield. In het licht van het door u geschetste profiel van uw vader is het bovendien uiterst verwonderlijk dat u, wanneer u expliciet werd gevraagd of uw vader er op voorhand van op de hoogte was dat uw moeder had aangedrongen op uw terugkeer, verklaarde: 'Hij was wel op de hoogte, want hij maakte zich ook zoveel zorgen over mij, hij wist niet waar ik was' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 7). Deze bewering valt op geen enkele manier te rijmen met uw andere verklaringen waarin u erop aanstuurde dat uw vader er allerm minst mee opgezet was dat u naar huis terugkeerde en wijst er wederom op dat het door u voorgehouden profiel van uw vader als ware hij een hardvochtig en uiterst conservatief man met een behoorlijke korrel zout moet worden genomen.

Dat u zich bovendien op tal van vlakken aan een streng traditioneel keurslijf wist te onttrekken zonder noemenswaardige problemen, vormt eens te meer een sterke indicatie dat het door u voorgewende traditionele conservatisme van uw familie ernstig moet worden gerelativeerd. Zo is het uiterst verwonderlijk dat het vervolledigen van uw studie de enige vereiste was die uw ouders u naar uw zeggen bij uw terugkeer uit Kankan oplegde (CGVS dd. 04/09/2013, p. 7; 8). Gelet op het feit dat u beweerde afkomstig te zijn uit een uiterst traditioneel milieu, mag het reeds ten zeerste verbazen dat u er niet in slaagde andere concrete voorbeelden te geven van regels die u werden opgelegd. Dat uw ouders daarenboven louter en alleen eisten dat u uw universitaire opleiding zou vervolmaken, staat haaks op de conservatieve vooringenomenheid die u hen toeschreef. Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt namelijk dat het aantal geschoolde meisjes daalt naar gelang men vordert in de scholingscyclus. Veel korte opleiding zoals naaister en haarkapster worden beschouwd als meer aangepast voor meisjes (SRB, 'Guinée - Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 5). Het is dan ook ronduit ongeloofwaardig dat een uitermate conservatieve vader zoals de uwe zijn dochter zou laten verder studeren en haar niet zou aansporen haar studie te staken en zich te concentreren op haar traditionele verantwoordelijkheden in het huishouden. Dat uw ouders eveneens uiteindelijk instemden met uw tweede huwelijk geeft eveneens overduidelijk aan dat ze veel ruimdenkender zijn ingesteld dan u wil doen uitschijnen. Dat u opwierp dat uw tweede huwelijk en uw in België geboren dochter 'twee verschillende dingen' zijn en dat ook uw advocate erop wees dat een familie die een tweede huwelijk aanvaardt niet noodzakelijk ook een overspelig kind zal aanvaarden (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11; 18) doet niets af aan de vaststelling dat de door u geopperde strikt conservatieve opvattingen van uw ouders danig moeten worden gerelativeerd. Terwijl u de reactie van uw vader op uw scheiding inderdaad in negatieve bewoordingen

omschreef, uiteenlopend van 'niet blij' over 'niet tevreden' tot 'heel boos' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 10) en hoewel u in uw gehoor naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u moest aandringen om te mogen hertrouwen (CGVS dd. 08/05/2012, p. 2), dient te worden benadrukt dat finaal niemand van uw familieleden u er op enigerlei wijze van weerhield uw leven zelf in handen te nemen. Zodoende mag duidelijk blijken dat u persoonlijk in behoorlijk progressieve kringen toefde en dat uw familie op tal van vlakken fundamenteel van allerhande traditionele gebruiken afweek. Naar analogie met bovenstaande argumentatie oordeelde ook de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in zijn vernietigingsarrest van 23 juli 2013 dat u niet aannemelijk maakte dat u uit een traditionele Peul-familie komt (arrest RvV nr. 124 668, p. 10). Dit indachtig en gegeven het feit dat u afkomstig bent uit het hoofdstedelijke Conakry zijn er **in uw persoonlijk geval zeer goede redenen zijn om aan te nemen dat uw familie uw in België geboren dochter weliswaar niet zal aanprijzen, maar dat het evenmin een vaststaand feit is dat ze zullen reageren op een manier die vervolging of reële schade uitmaakt zoals u wil doen uitschijnen.**

Wat betreft de opmerking van uw advocate dat uw in België geboren dochter 'niet alleen een buitenechtelijk kind maar ook een overspelig kind' is, dient inderdaad te worden erkend dat uit de weinige bronnen die met betrekking tot overspel in Guinee voorhanden zijn, blijkt dat vooral vrouwen verstoten kunnen worden door hun familie omwille van een schending van de familie-eer. In de meeste gevallen worden ze verworpen door de familie en worden ze gezien als teken van een slechte opvoeding en slecht voorbeeld voor de familie (CGVS dd. 04/09/2013, p. 18 ; SRB, 'Guinée – L'adultère', Cedoca, december 2009, p. 4-5). Zoals hierboven reeds uitvoerig werd aangetoond is het evenwel zeer weinig waarschijnlijk dat uw naar Guinese normen progressieve familie niet voor rede vatbaar zou zijn en dat ze u zonder meer met uw dochter zouden wegsturen. **Daarenboven dient te worden opgemerkt dat niets u ervan weerhoudt om met uw kinderen een zelfstandig leven uit te bouwen in Conakry.** Aangezien u universitair geschoold bent en enkele stades kon doorlopen bij een bank, kan namelijk redelijkerwijs worden aangenomen dat u over de nodige kennis en ervaring beschikt om in Guinee zelf in uw levensonderhoud te kunnen voorzien (CGVS dd. 08/05/2012, p. 3; 4). Dat u opwierp dat u als vrouw van een man die politiek actief was geen kans hebt om werk te vinden en dat u opperde dat Peul op dit moment echt gediscrimineerd worden in Guinee overtuigt allermindst (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). Met betrekking tot het lidmaatschap en de activiteiten van uw echtgenoot voor de UFDG werd immers reeds naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal geoordeeld dat deze elke geloofwaardigheid misten, hetgeen bovendien werd bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 5 oktober 2012 (arrest RvV nr. 98 694, p. 7). Daarnaast wordt de door u voorgewende discriminatie van Peul tegengesproken door objectieve informatie van het Commissariaat-generaal. Uit tal van geraadpleegde bronnen blijkt immers dat het etnische gemengde karakter in Guinee een realiteit is en blijft en dat er geen vervolging is enkel en alleen op basis van het feit dat men in Guinee tot de etnie Peul behoort (COI Focus, 'Guinee – De etnische situatie', 14 mei 2013 - update 18/11/2013). Meer nog, 'de kreten van de oppositie over de etnische discriminatie (...) zijn opzettelijke overdrijvingen' (COI Focus, 'Guinee – De etnische situatie', 14 mei 2013- update 18/11/2013, p. 12). Dat Peul allermindst onveranderlijk gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt in Guinee mag bovendien ook blijken uit het feit dat uw eigen vader werkt als openbaar ambtenaar, met name zelfs als leraar in dienst van de overheid (CGVS dd. 08/05/2012, p. 3). Dat u bovendien zonder de geringste ondersteuning van uw ouders uw universitaire opleiding in Kankan aanvatte –ze hadden zelfs geen weet van uw demarches- (CGVS dd. 04/09/2013, p. 5; 9) en dat u uw eerste echtgenoot verliet om nadien te trouwen met de man van uw keuze (CGVS dd. 08/05/2013, p. 2-3) zijn daarenboven sterke indicaties dat u over een zelfstandige persoonlijkheid beschikt. Dit alles indachtig kan er dan ook redelijkerwijs van u als tweeëndertigjarige vrouw worden verwacht dat u in de mogelijkheid verkeerd financieel onafhankelijk en zelfredzaam te zijn. In dit verband dient bovendien te worden benadrukt dat uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat u als alleenstaande moeder zeker geen enkelinge bent in Conakry en dat er om uiteenlopende redenen tal van eenoudergezinnen zijn in de Guinese hoofdstad (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 7; 9). Ook al blijft het huwelijk hoofdzakelijk de wijze van de Guinese familiesamenstelling en het geprivilegeerde kader van voortplanting, in een stedelijk milieu als Conakry is het hebben van een buitenechtelijk kind vandaag niet langer een onoverkomelijke sociale handicap en een alleenstaande moeder zoals uzelf wordt uiterst zelden nog gestigmatiseerd of verstoten uit de samenleving (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 7; 8).

Daarenboven moeten de door u geschetste uiterst zwartgallige toekomstperspectieven voor uw dochter in Guinee worden genuanceerd. U beweerde dat uw dochter 'altijd schaamte [kan] zijn' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). U legde uit dat u haar niet wou 'laten leven in een situatie waarin ze nooit gelukkig zou worden, nooit kan studeren' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). Ze zou naar uw zeggen 'in discriminatie leven, dus ze kan echt een moeilijk leven hebben, zij heeft in Guinee geen toekomst'

(CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). Ter illustratie kaartte u aan dat ze het heel moeilijk zou hebben om ooit een man te vinden, 'want de vader is diegene die de dochter moet laten huwen, dus als je geen vader hebt, kan je niet trouwen' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). Ook wees u erop dat ze 'overal [kan] horen dat ze een onecht kind is, op school bijvoorbeeld worden altijd de vaders van kinderen geroepen, ze zal op dat moment haar vader niet meenemen' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). Tenslotte benadrukte u ook het feit dat ze een meisje is, hetgeen haar situatie nog problematischer maakt dan het geval zou zijn geweest bij een jongen (CGVS dd. 04/09/2013, p. 12). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt inderdaad dat buitenechtelijke kinderen onheus bejegend kunnen worden en dat vooral meisjes die zonder wettelijke vader opgroeien het ook nog op latere leeftijd moeilijk zouden kunnen hebben, bijvoorbeeld om te huwen (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 11-12). Daartegenover wordt evenwel gesteld dat buitenechtelijke kinderen een echtgenoot kunnen vinden ondanks enige moeilijkheden (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 12). Terwijl uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal naar voren komt dat buitenechtelijke kinderen in Guinee slachtoffer kunnen worden van uitsluiting, blijkt uit dezelfde informatie eveneens dat er zich een mentaliteitswijziging voltrekt in stedelijke milieus wat ook uw leefomgeving is. Met name blijkt dat kinderen die buiten een huwelijk worden geboren geaccepteerd worden door zowel de gemeenschap als door de ouders van de jonge moeder en dat het een feit is dat er een mentaliteitswijziging heeft plaatsgevonden betreffende deze zaken (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 12; 9). Conakry telt vandaag dan ook tal van kinderen die opgroeien hetzij zonder vader hetzij zonder moeder, bijvoorbeeld omdat ze buiten een huwelijk zijn geboren of omwille van een scheiding van hun ouders (SRB, 'Guinée Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 9). Kortom, in tegenstelling tot wat u wil doen uitschijnen kan allermindst zonder meer worden aangenomen dat uw in België dochter verstoken zal blijven van kansen bij terugkeer naar Guinee. Meer nog, **aangezien hierboven reeds uitvoerig werd aangetoond dat u over een sterke en zelfstandige persoonlijkheid beschikt, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u weldegelijk voldoende weerbaar bent om uw dochter te behoeden tegen de mogelijke nadelige gevolgen die ze zou kunnen ondervinden omwille van het feit dat ze in Guinee zonder haar biologische vader zou opgroeien.** Te meer omdat onduidelijk bleef waarom ze 'overal [kan] horen dat ze een onecht kind is' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 11). Zelfs in de slechtst denkbare –zij het hierboven om tal van redenen weinig waarschijnlijke geachte- situatie dat u niet op de steun van uw familie zou kunnen rekenen en uw familieleden u evenals uw dochter vijandig zouden bejegenen, werd er hierboven reeds aangestipt dat niet kan worden ingezien waarom u zich in dat geval niet elders in Conakry zou kunnen vestigen waar men er niet van op de hoogte is dat uw dochter een overspelig kind is. Niettegenstaande het feit dat uw tweede echtgenoot naar uw zeggen spoorloos verdween op 25 januari 2012 (CGVS dd. 08/05/2012, p. 7), dat u sindsdien niets meer van hem vernam (CGVS dd. 04/09/2013, p. 2) en dat hij niet de biologische vader zou zijn van uw dochter (CGVS dd. 20.02.2013, p. 4) blijkt uit de door u voorgelegde geboorteakte van uw dochter dat ze, net zoals uw zoon, de familienaam draagt van uw tweede echtgenoot. Meer nog, op haar geboorteakte staat uw echtgenoot officieel geregistreerd als vader van uw dochter. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde u echter dat de geboorteakte helemaal niets kan veranderen omdat iedereen wist dat uw man weg was (CGVS dd. 04/09/2013, p. 17). Nog los van het feit dat ernstige twijfels kunnen worden opgeworpen aangaande de verdwijning van uw man aangezien in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds in het geheel geen geloof werd gehecht aan zijn politieke activiteiten die hiertoe de aanleiding zouden hebben gevormd, maakt de vermelding van uw echtgenoot als vader van uw dochter op haar geboorteakte evenwel weldegelijk een wezenlijk verschil uit. Op juridisch en administratief niveau, maar ook met betrekking tot haar scholing bijvoorbeeld, vlakt dit immers volledig uit dat uw dochter werd geboren uit een overspelige relatie.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u uit vrees voor de besnijdenis van uw dochter internationale bescherming behoeft en dat u bij terugkeer naar Guinee uw dochter niet tegen besnijdenis zou kunnen beschermen, mocht dat al nodig zijn.

In het licht van uw stellige overtuiging dat u met uw in België geboren dochter niet bij uw familie noch bij uw schoonfamilie zou kunnen intrekken, mag het in eerste instantie ten zeerste verbazen dat u zonder aarzelen stelde: 'Mijn ouders en de familie van mijn [tweede] man [zullen mijn dochter besnijden] (...) als ik met mijn dochter daar ga wonen, zou ik geen keuze hebben, ik moet haar gewoon besnijden' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 12). Wanneer het Commissariaat-generaal u vroeg toe te lichten om welke reden ze uw dochter zouden willen besnijden, veranderde u plotsklaps het geweer van schouder. U stelde: 'Als ik terug zou moeten keren naar Guinee, heb ik twee mogelijkheden, of bij mijn ouders gaan wonen of bij mijn man, dat zijn de twee opties waar we over kunnen nadenken, maar de twee opties zijn vanaf nu niet meer mogelijk, ik kan niet meer geaccepteerd worden bij mijn familie, want ik heb een kind buiten het huwelijk, daarom kan ik ook niet meer bij de familie van mijn man gaan' (CGVS dd. 04/09/2013, p.

12). In zeer algemene bewoordingen ging u verder: 'Als ik in het gebied van Guinee blijf, moet ik haar besnijden' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 12). Gevraagd de reden voor deze stellige overtuiging toe te lichten, herhaalde u dat besnijdenis verplicht is en dat 'haar vriendinnen zouden ook allemaal besneden zijn, ze zou ook echt besneden moeten worden anders zou het heel moeilijk zijn' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 12). U wees er ook meermaals op dat als het ware een oude traditionele verplichting aan de basis lag van de eensgezindheid bij uw familie om uw dochter te besnijden (CGVS dd. 04/09/2013, p. 12-16). Zo zouden uw beide echtgenoten niet tegen besnijdenis gekant zijn, aangezien ze van mening zijn dat het 'gewoon zo [bestaat] in ons leven, we moeten het gewoon zo doen' (CGSV dd. 04/09/2013, p. 14). Uw moeder zou geen onverdeeld voorstander zou zijn van deze praktijk, maar ook zij was van oordeel dat er niets aan kon gedaan worden (CGVS dd. 04/09/2013, p. 14). U haalde het voorbeeld aan van de dochter van uw neef, de naamgenote van uw moeder, die zou zijn besneden en verklaarde aansluitend: 'Voor mijn moeder is besnijdenis gewoon verplicht, dat bestaat al zoveel jaren, dat moest gewoon gedaan worden' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 14). Met uw nichten zou u tot de slotsom zijn gekomen dat besnijdenis niet goed is voor meisjes, 'maar omdat we niets kunnen doen, blijft de situatie zo' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 13). Verder was er naar uw zeggen niemand binnen uw familie of uw schoonfamilie die uw standpunt deelde en gekant waren tegen besnijdenis (CGVS dd. 04/09/2013, p. 14). Expliciet gevraagd waarom deze traditie van besnijdenis voor uw familie nog steeds zo belangrijk is, verklaarde u wederom: 'Voor mijn familie moet dat gewoon, ze geeft geen reden, ze zegt dat is altijd gebeurd, dat moet gewoon zo blijven' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 16). Dit overtuigt evenwel allerminst. Hierboven werd reeds uitvoerig uiteengezet dat het niet aannemelijk is dat u uit een traditionele familie afkomstig bent. Vermits daarenboven evenmin geloof kan worden gehecht dat uw schoonfamilie er een sterk conservatieve ingesteldheid op na hield aangezien ze instemden met een huwelijk tussen hun zoon en een gescheiden moeder die reeds een kind had uit een eerste huwelijk, is het **allerminst geloofwaardig dat de besnijdenis van uw dochter werkelijk dermate onontkoombaar is als u wil doen uitschijnen**.

Ook uw bewering dat de maatschappelijke druk dermate hoog zou zijn dat u geen andere keuze zou hebben dan uw dochter te besnijden, staat haaks op objectieve informatie van het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt namelijk dat er zich in Guinee langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt met betrekking tot het besnijden van meisjes. Hoewel de prevalentiegraad van besnijdenis in Guinee bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud volgens de officiële cijfers uit 2012 niet minder dan 97 percent bedraagt, blijkt uit onderzoek op het terrein dat er wel degelijk sprake is van een zekere mentaliteitswijziging in bepaalde milieus in Guinee. Zo stelden meerdere gesprekspartners werkzaam in de gezondheidssector tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in Guinee in november 2011 vast dat er zich in de afgelopen jaren een daling van het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk voltrok. Daarenboven blijken meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke gebieden en in intellectuele kringen wat ook uw leefwereld is, niet langer te willen dat hun dochter besneden wordt en zijn ze in staat de noodzakelijke omstandigheden te creëren om de besnijdenis van hun dochter te verhinderen tot ze meerderjarig is. Verschillende bronnen die werden gecontacteerd bevestigden deze daling van de praktijk in intellectuele middens in stedelijke gebieden (COI Focus "Guinee: Les mutilations génitales féminines" dd. 6 mei 2014, p. 16-19). Verder blijkt uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal dat in 2000 een wet werd gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminking als misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministers ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien in gevangenisstraffen van drie maanden tot twee jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikel 12 en 13). De teksten laten de ngo's en verenigingen die op wettelijke wijze geregistreerd zijn op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminking eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15) (COI Focus "Guinee: Les mutilations génitales féminines" dd. 6 mei 2014, p. 26). Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat de Guineese autoriteiten samen met nationale en internationale organisaties verschillende sensibiliseringscampagnes voeren (COI Focus "Guinee: Les mutilations génitales féminines" dd. 6 mei 2014, p. 22-24). **In het licht van deze informatie, vermits redelijkerwijs kan worden gesteld dat u uit een progressief, stedelijk milieu afkomstig bent en gelet op uw achtergrond als een zelfstandige, mondige en universitair geschoolde vrouw, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u voldoende weerbaar bent om in te gaan tegen familiale en/of sociale druk om uw dochter te laten besnijden. Er is volgens informatie van het Commissariaat-generaal geen sprake van fysieke bedreiging of discriminatie op het gebied van werk of vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis.** Te meer omdat u in Conakry woont en omwille van de beslissing uw dochter niet te laten besnijden niet het voorwerp zou uitmaken van pesterijen. Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat ouders die in de stad wonen niet formeel bedreigd worden, noch dat ze worden

gediscrimineerd op het niveau van werk of dat ze worden vervolgd door de overheid (COI Focus "Guinee: Les mutilations génitales féminines" dd. 6 mei 2014, p. 20-22).

Met betrekking tot uw verklaring dat uw oudste dochter naar uw zeggen reeds buiten uw wil om werd besneden (CGVS dd. 04/09/2013, p. 13) moet worden vastgesteld dat deze beweerd besnijdenis van uw oudste dochter niet als indicatie kan gelden dat ook uw jongste in België geboren dochter zal worden besneden, aangezien u verklaarde dat ze werd besneden 'door die andere vrouwen van mijn [eerste] man, samen met de zussen van mijn [eerste] man' (CGVS dd. 04/09/2013, p. 15). Dat deze vrouwen initiatief zouden nemen om ook uw jongste dochter -een meisje dat niet tot hun eigen familie behoort- te besnijden, is hoogst onwaarschijnlijk. Uw bewering dat 'als de familie van mijn man dat niet had gedaan, kan ook wel mijn moeder dat doen' overtuigt evenmin. Dat uw moeder net zoals uw andere familieleden halsstarrig aan het gebruik van besnijdenis zouden vasthouden werd hierboven reeds op de helling gezet en evenzeer werd hierboven reeds beargumenteerd dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat u, in het zeer weinig waarschijnlijke geval dat het toch nodig mocht zijn, voldoende weerbaar bent om uw dochter te beschermen. Ten slotte pleit het allerminst in uw voordeel dat u geen enkel bewijs voorlegt, getuigende van het feit dat uw oudste dochter effectief is besneden.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden en andere gelijkaardige daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de Guinese politie, naar aanleiding van betogingen van politieke aard. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste oppositiepartijen omwille van de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze parlementsverkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013. De definitieve resultaten, namelijk de overwinning van de Rassemblement du peuple de Guinée (RPG) en zijn bondgenoten, werden in november 2013 door het Hooggerechtshof geldig verklaard. Sinds januari van dat jaar zetelen de oppositiepartijen binnen de nieuwe Nationale Vergadering die werd ingevoerd, met uitzondering van de Parti de l'espoir pour le développement national (PEDN) van Lansana Kouyaté. Sindsdien viel er geen enkel belangrijk incident meer op te tekenen. De volledige resultaten zijn inmiddels definitief.

Sinds 2014 waren er verschillende betogingen evenals een stakingsbeweging. Sommige betogingen hebben aanleiding gegeven tot enkele confrontaties die verschillende gewonden hebben veroorzaakt, maar andere betogingen zijn echter rustig verlopen.

Artikel 48/4 §2 c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kan worden als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan van een gewapend conflict aan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie bestaat in het land. In het licht van al deze elementen moet men derhalve besluiten dat we op dit moment in Guinee niet worden geconfronteerd met een situatie die binnen het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 c (zie *farde* « Landeninformatie », COI Focus "Guinee: Veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014).

De bijkomende neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Bij het uittreksel uit een **geboorteakte van uw dochter**, (K.B.D.), geboren te Izegem op 30 maart 2013, werden hierboven reeds een aantal ernstige kanttekeningen geformuleerd. Verder bevat dit document geen informatie die nopen tot een herziening van bovenstaande argumentatie.

De drie pagina's die door uw advocate werden voorgelegd uit de **SRB 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage'** (p. 1, 11 en 12) werden hierboven eveneens besproken. Meer nog, de volledige SRB werd in overweging genomen bij de analyse van uw asielaanvraag en aan uw administratie dossier toegevoegd.

Wat betreft het neergelegde **RFI-artikel** gepubliceerd op 25 mei 2013 -aangaande geweld in de straten van Conakry naar aanleiding van gevechten tussen regeringsvoorstanders, opposanten en de politiediensten met talrijke doden tot gevolg- en het **UFDG-persbericht** van 20 juni 2013 -betreffende

een op aanval op de woning van de voorzitter van UFDG op 19 juni 2013- dient te worden opgemerkt dat deze een illustratie zijn van het feit dat Guinee nog steeds wordt geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Dit doet echter niet af aan het feit dat er thans in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

De voorgelegde documenten met betrekking tot vrouwenbesnijdenis weerleggen bovenstaande conclusies evenmin. Uit het artikel naar aanleiding van de publicatie van een **studie de Wereldgezondheidsorganisatie** in juni 2006 blijkt dat genitale vrouwenbesnijdenis belangrijke gezondheidsrisico's inhouden voor vrouw en kind. Dit wordt evenwel hierboven geenszins betwist.

Met betrekking tot het **UNICEF-rapport** van juni 2013 dient te worden vastgesteld dat het een van de geconsulteerde bronnen van de COI Focus 'Guinée: Les mutilations génitales féminines' dd. 6 mei 2014 is en dus mee in overweging werd genomen bij de analyse van uw asielaanvraag.

Over de neergelegde informatie uit het **Algemeen Ambtsbericht Guinee** dient te worden opgemerkt dat dit reeds werd gepubliceerd op 9 september 2011 en zich slechts baseert op twee verschillende bronnen (met name een onderzoek uit 2005 van de Direction Nationale de la Statistique en een landenrapport uit 2010 van het US Department of State), terwijl de laatste COI Focus (COI Focus "Guinée: Les mutilations génitales féminines" dd. 6 mei 2014) op basis waarvan bovenstaande conclusies werden geformuleerd, dateert van mei 2014 en omvat naast bovenvermelde onderzoek uit 2005 en het landenrapport uit 2010 nog talrijke andere bronnen.

Daarenboven legde u een **attest van besnijdenis type I** op uw naam voor, opgesteld door dokter (E.W.) op 9 september 2013. Uw besnijdenis wordt echter geenszins betwist.

Het **attest van niet-besnijdenis op naam van uw jongste dochter (K.)**, opgesteld door kinderarts (P.V.) op 9 september 2013, toont enkel aan dat uw dochter niet besneden is, hetgeen niet betwist wordt.

U legde tenslotte geen documenten voor die toelaten uw reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève", van artikel 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook op een beoordelingsfout.

Vooreerst stelt verzoekster als volgt in haar verzoekschrift: "Verzoekster zal niet terug komen op de elementen die te maken hebben met haar vrees voor vervolging omwille van de politieke activiteiten en engagement van haar echtgenoot en van haar voor de UFDG aangezien Uw Raad zich al twee keren op dit aspect van haar vrees heeft gebogen (zie arresten n° 89 152 d.d. 5 oktober 2012 en n° 107 098 d.d. 23 juli 2013). Dat wil echter niet zeggen dat ze de mening van de asielinstanties deelt. In dit beroep zal vooral de vrees voor besnijdenis van haar dochter gecombineerd met het feit dat zij een overspelig kind is worden behandeld."

Vervolgens verwijst verzoekster naar de SRB "Guinée. Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage" van juni 2012, waaruit volgens haar blijkt dat de situatie van kinderen die buiten het huwelijk zijn geboren moeilijk is, "vooral bij de Peuls, waar de kinderen van ostracisme getroffen zijn". Zij stelt dat het voor een meisje haar hele leven moeilijk zal zijn, omdat zij nooit in het huwelijk zal kunnen treden daar er geen vader is om zijn toestemming te geven, terwijl het huwelijk een belangrijk instituut blijft in Guinee. Zelfs indien er zich een mentaliteitswijziging voltrekt in stedelijke milieus, dient er volgens haar toch te worden vastgesteld dat de situatie enige nadelen kan vertonen. Tevens verwijst verzoekster naar de SRB "Guinée. L'adultère" waaruit volgens haar blijkt dat de situatie van vrouwen die een overspelige relatie hebben gehad, ingewikkeld kan zijn en dat niet alleen vrouwen afkomstig uit traditionele families moeilijkheden zouden hebben. Daarom meent zij dat kan worden aangenomen dat zij, los van de vraag of zij afkomstig is uit een traditionele dan wel een progressieve familie, zich moeilijk in haar familie zal kunnen herintegreren ingeval van terugkeer naar Guinee. Zij benadrukt eveneens dat zij niet afkomstig is uit een progressieve familie, zoals verweerder denkt, en wijst erop dat zij in 2003 het slachtoffer werd van een gedwongen huwelijk. Dat zij in 2009 opnieuw in het huwelijk heeft kunnen treden, gebeurde na een lang proces tijdens hetwelk zij eerst haar moeder diende te overtuigen en haar moeder vervolgens

haar vader heeft moeten smeken. Zij stelt dat haar vader haar tweede huwelijk echter nooit echt heeft aanvaard. Ingeval van terugkeer is het dus waarschijnlijk dat zij *“als ‘alleenstaande’ vrouw in de maatschappij zal evolueren met haar overspelige dochter”*.

Verder voert verzoekster aan dat haar stelling dat zij, buiten de druk van de familie om haar dochter te laten besnijden, ook onder de druk van de maatschappij zou staan om haar dochter te laten besnijden, zodat zij geen andere keuze heeft, in die context dient te worden begrepen. Zij verwijst naar de COI Focus *“Guinée. Les mutilations Génitales Féminines”* van 6 mei 2014, waaruit volgens haar blijkt dat er mogelijke nadelige gevolgen bestaan wanneer een vrouw haar dochter niet laat besnijden, zowel voor haar als voor haar dochter. Het kind loopt het risico slachtoffer te worden van spotternijen of om uitgestoten te worden omdat zij als onzuiver wordt beschouwd. Tevens kan zij moeilijkheden hebben om in het huwelijk te treden. *“Gecombineerd met de nadelige gevolgen dat verzoekster en haar dochter al zullen hebben omwille van het statuut van ‘alleenstaande’ vrouw van verzoekster en overspelige kind van haar dochter blijkt duidelijk dat zij niet in staat zullen zijn om de gevolgen te dragen van de weigering/afwezigheid van de besnijdenis. Het risico blijkt inderdaad heel groot dat zowel verzoekster als haar dochter helemaal uitgestoten en gediscrimineerd zouden als zij verder gaan in hun afwezigheid van eerbied van de sociale normen.”*

Voorts wijst verzoekster op het volgens haar hoge prevalentiecijfer van vrouwenbesnijdenis in Guinee, waardoor zij meent dat het objectieve risico om het slachtoffer te worden van besnijdenis heel hoog blijft in Guinee. De mentaliteitswijziging waarvan verweerder spreekt, vertaalt zich volgens haar niet in de cijfers. Zij verwijst naar een verslag van UNICEF van juni 2013 en naar het verslag EDS-MICS 2012 van januari 2014, waaruit zij een prevalentiegraad afleidt van 96%. Het feit dat zij een universitair geschoolde vrouw is en dat zij uit een stedelijk milieu afkomstig is, heeft volgens haar geen invloed op het risico voor de besnijdenis van haar dochter. Tevens verwijst zij en citeert zij uit een brief opgesteld door mevrouw R. en dokter D. van het Institut de Médecine Tropical die uitleg hebben gegeven over bepaalde vragen met betrekking tot de interpretatie van het EDS-DHS-verslag naar aanleiding van vragen die hen werden gesteld door INTACT vzw.

Betreffende de wet van 2000 die genitale vrouwenverminking als misdrijf vermeldt, wijst verzoekster erop dat er tot nu toe nog maar één geval bekend is van een veroordeling (en dan nog alleen maar tot twee maanden gevangenis). Onder verwijzing naar een arrest van de Raad voert zij aan dat de rechtbanken in Guinee in veel gevallen niet als *“een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing”* in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. Zij stelt dienaangaande nog als volgt: *“In de update van de SRB de dato 6 mei 2014 staat te lezen dat er in 2013 één geval van vervolging gebeurd door de OPROGEM en dat sinds maart 2013 geen andere vervolgingen tegen ‘exciseuses’ plaats hebben gevonden. (p. 29 ‘COI Focus GUINEE Les mutilations génitales féminines’). Er is dus geen element die zou aantonen dat de beoordeling van Uw Raad de dato 16 januari 2014 niet meer actueel zou zijn.”*

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een brief opgesteld naar aanleiding van vragen over het EDS-DHS-verslag (stuk 3).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verweerder de COI Focus *“Guinée. Les mutilations génitales féminines”* van 6 mei 2014 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoekster samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: twee medische attesten, een verslag van INTACT vzw en een rapport van 7 november 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.2.1. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en

aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient vastgesteld dat verzoekster als volgt stelt in haar verzoekschrift: “*Verzoekster zal niet terug komen op de elementen die te maken hebben met haar vrees voor vervolging omwille van de politieke activiteiten en engagement van haar echtgenoot en van haar voor de UFDG aangezien Uw Raad zich al twee keren op dit aspect van haar vrees heeft gebogen (zie arresten n° 89 152 d.d. 5 oktober 2012 en n° 107 098 d.d. 23 juli 2013).*” Verzoekster stelt weliswaar dat zij de mening van de asielinstanties niet deelt, doch zij wijst terecht op ’s Raads arresten nummer 89 152 van 5 oktober 2012 en nummer 107 098 van 23 juli 2013, die kracht van gewijsde hebben. In deze arresten werd geoordeeld dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters beweerdde problemen in haar land van herkomst omwille van het politieke engagement van haar en van haar echtgenoot voor UFDG. In het kader van het voorliggend beroep kunnen geen elementen worden ontwaard waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling in voormelde arresten andersluidend zou kunnen zijn. Aldus dient besloten dat nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan het beweerdde politieke engagement van verzoekster en haar echtgenoot voor UFDG en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

2.3.2. Aangaande de door verzoekster aangehaalde vrees omdat zij in België bevallen is van een buitenhuwelijkse dochter, dient vastgesteld dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift verwijst naar dezelfde informatie als deze waarop verweerder zich heeft gebaseerd, doch dat zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal uit deze informatie tegensprekt, alsook dat zij meent dat het feit of zij al dan niet afkomstig is uit een traditionele familie niet relevant is.

Hierbij dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat de geboorteakte van haar dochter, die in België werd geboren, haar huidige echtgenoot, T.A.D., vermeldt als de vader van haar dochter, zodat ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij haar bewering dat haar dochter K.B.D. zou voortkomen uit een overspelige relatie. Aangezien de dochter de naam draagt van verzoeksters echtgenoot, zal de dochter *de iure* niet gepercipieerd worden als een kind geboren buiten het huwelijk. In zoverre K.B.D. zou voortkomen uit een overspelige relatie, dient tevens vastgesteld dat het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal uit de informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’), zonder *in concreto* aan te tonen waarom deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn, en het louter poneren van eigen gevolgtrekkingen, niet van aard zijn om de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Bovendien blijkt uit voormelde informatie in het administratief dossier, de door haar afgelegde verklaringen en haar profiel als hoogopgeleide vrouw in een stedelijk milieu wel degelijk dat verzoekster in staat kan worden geacht om in Conakry een zelfstandig leven op te bouwen. Dit klemt des te meer daar verzoekster er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken welke gevolgen het hebben van een vermeend buitenhuwelijks kind voor haar en haar dochter zouden betekenen, daar zij niet verder komt dan het opwerpen van een aantal hypothesen (gehoorverslag CGVS 4 september 2013, p. 10-11) en het verwijzen naar algemene informatie. Voorts houdt verzoekster in onderhavig verzoekschrift vol dat zij afkomstig is uit een conservatief milieu omdat haar vader haar tweede huwelijk nog steeds niet zou hebben aanvaard en dit huwelijk er pas kwam na een lang proces. Hoewel verzoekster mogelijks enige weerstand zou hebben ondervonden voor het sluiten van haar tweede huwelijk, dient vastgesteld dat zij desalniettemin kon huwen met de partner van haar keuze, dat zij universitaire studies voltooide en dat zij gedurende deze tijd niet door haar familie verstoten werd. Gelet op de variatie aan familiale samenstellingen en opvattingen in de stedelijke milieus in Guinee, zoals deze blijkt uit de informatie dienaangaande in het administratief dossier, kan minstens worden aangenomen dat verzoeksters familie niet kan worden beschouwd als conservatief of traditioneel wat betreft de levenskeuzes van hun dochter. Tot slot dient erop gewezen dat in ’s Raads arrest nummer 107 098 van 23 juli 2013, dat kracht van gewijsde heeft, wordt gesteld als volgt: “*De Raad meent dat de verwerende partij er terecht op wijst dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij uit een traditionele Peul-familie komt. De verwerende partij wijst er ook terecht op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij afkomstig is uit de hoofdstad*

Conakry en dat zij universitair geschoold is. Verzoekster toont haar onafhankelijkheid en zelfstandigheid verder aan doordat zij enkele stages heeft kunnen doen bij een bank, en kon scheiden van haar eerste man om nadien te trouwen met de man van haar keuze.”

2.3.3. Aangaande de aangevoerde vrees voor de besnijdenis van haar dochter K.B.D., kan vooreerst dienstig worden verwezen naar het voorgaande, waaruit is gebleken dat verzoekster een hoogopgeleide vrouw uit een stedelijk en niet-traditioneel milieu is. Uit de door verweerder neergelegde COI Focus “*Guinée. Les mutilations génitales féminines*” van 6 mei 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt immers dat de familiale en stedelijke achtergrond wel degelijk een rol speelt bij de beoordeling van het risico op vrouwenbesnijdenis in Guinee. Uit de veelheid van bronnen in voormelde COI Focus blijkt dat er in Guinee sprake is van een mentaliteitswijziging met betrekking tot het onderwerp van vrouwelijke genitale verminking. Dat de algehele prevalentie van vrouwenbesnijdenissen binnen het geheel van de vrouwelijke Guineese bevolking hoog is (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stukken 3 en 4 van stuk 10), is niet verwonderlijk, gelet op het grote aantal besnijdenissen in het verleden, hetgeen blijkt uit een onderzoek in 2005 – acht jaar geleden – bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8, p. 14). Het gaat hier weliswaar om de prevalentie van het aantal vrouwen dat reeds besneden is, niet het aantal vrouwen dat nog besneden wordt. Er dient immers opgemerkt dat uit de in augustus 2011 gepubliceerde onderzoeksresultaten van het project ESPOIR blijkt dat 50,7% van de mannen en vrouwen tussen 18 en 55 jaar oud en die minstens één dochter tussen 4 en 12 jaar oud onder hun hoede hadden en die aan dit onderzoek deelnamen, verklaarden dat hun dochter niet besneden is, met een beduidend hoger percentage in Conakry (69, 1%) en Moyenne Guinée (63,4%) (*ibid.*, p.14-15). Gelet op de in 2010 gestemde uitvoeringswet van de strafbaarstelling van vrouwenbesnijdenis in 2000 en op de door nationale en internationale organisaties in samenwerking met de Guineese autoriteiten gevoerde preventie- en sensibiliseringscampagnes (waaronder een organisatie van de vrouw van de Guineese president), dient besloten te worden dat de jongere generatie in Guinee, en dan vooral in de stedelijke gebieden, er meer en meer van afziet om hun dochter(s) te laten besnijden. Verzoeksters verwijzing naar het lage aantal veroordelingen kan niet volstaan om aan te tonen dat het onmogelijk zou zijn bescherming te bekomen van de Guineese autoriteiten indien zij, teneinde haar dochter te beschermen, hierom zou verzoeken. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, om te kunnen spreken van bescherming, de door de autoriteiten geboden bescherming niet absoluut dient te zijn of gericht moet zijn tegen elke daad van een derde. Uit de informatie van verweerder blijkt voorts dat FGM in Guinee strafbaar is gesteld, dat een vrouw de mogelijkheid heeft om, hierin eventueel bijgestaan door een ngo, klacht in te dienen en dat een vrouw die klacht indient doorgaans gehoord zal worden door de autoriteiten. Dat veel vrouwen weigerachtig zijn om klacht in te dienen tegen hun familie, doet aan deze mogelijkheid geen afbreuk.

De medische attesten die verzoekster bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 2 van stuk 10) zijn niet van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Er wordt immers niet betwist dat verzoekster besneden is en dat haar dochter niet besneden werd. Dienaangaande kan worden opgemerkt dat uit het medisch attest van 9 september 2013 (administratief dossier, stuk 9) blijkt dat verzoekster een besnijdenis type I onderging, terwijl uit het medisch attest van 17 december 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat zij een besnijdenis type II onderging.

Het is aan verzoekster om *in concreto* aannemelijk te maken dat of in welke omstandigheden zij vreest dat haar dochter zal worden besneden en zij blijft hier, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar profiel, het profiel van haar familie en haar asielaanvraag, in gebreke.

Tevens dient vastgesteld dat, mede gelet op het voorgaande, in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt: “*De voorgelegde documenten met betrekking tot vrouwenbesnijdenis weerleggen bovenstaande conclusies evenmin. Uit het artikel naar aanleiding van de publicatie van een studie de Wereldgezondheidsorganisatie in juni 2006 blijkt dat genitale vrouwenbesnijdenis belangrijke gezondheidsrisico's inhouden voor vrouw en kind. Dit wordt evenwel hierboven geenszins betwist. Met betrekking tot het UNICEF-rapport van juni 2013 dient te worden vastgesteld dat het een van de geconsulteerde bronnen van de COI Focus 'Guinée: Les mutilations génitales féminines' dd. 6 mei 2014 is en dus mee in overweging werd genomen bij de analyse van uw asielaanvraag. Over de neergelegde informatie uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee dient te worden opgemerkt dat dit reeds werd gepubliceerd op 9 september 2011 en zich slechts baseert op twee verschillende bronnen (met name een onderzoek uit 2005 van de Direction Nationale de la Statistique en een landenrapport uit 2010 van het US Department of State), terwijl de laatste COI Focus (COI Focus “Guinée: Les mutilations génitales féminines” dd. 6 mei 2014) op basis waarvan bovenstaande conclusies*

werden geformuleerd, dateert van mei 2014 en omvat naast bovenvermelde onderzoek uit 2005 en het landenrapport uit 2010 nog talrijke andere bronnen.

[...]

U legde tenslotte geen documenten voor die toelaten uw reisweg te controleren.

Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient vastgesteld dat verzoekster geen inhoudelijk verweer voert tegen de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing: *“Artikel 48/4 §2 c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kan worden als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan van een gewapend conflict aan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie bestaat in het land. In het licht van al deze elementen moet men derhalve besluiten dat we op dit moment in Guinee niet worden geconfronteerd met een situatie die binnen het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 c (zie farde « Landeninformatie », COI Focus "Guinee: Veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014).”*

Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. W. MULS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS